

Arrest

**nr. 315 486 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 mei 2022. Op 13 mei 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 februari 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 22 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heet u [A. T. K.] en bezit u de Eritrese nationaliteit. U bent Tigrinya van afkomst, bent geboren in Shambuko, gelegen in de regio Gash Barka en woonde in Teseney (Gash Barka). U liep in uw land tot de achtste graad school en werkte vervolgens als serveerster in Barentu (Gash Barka). Toen u

zestien jaar oud was huwde u met [A. M. H.], een Tigrinya afkomstig uit Teseney. Omdat uw echtgenoot niet op tijd naar zijn legereenheid terugkeerde werd u één maand lang gedetineerd. Na uw ontsnapping besloot u in februari 2016 Eritrea te verlaten. Met uw echtgenoot heeft u sindsdien geen contacten maar hoorde van uw moeder dat hij intussen samen is met een andere vrouw. U reisde illegaal van Eritrea naar Sudan. U woonde en werkte er gedurende twee jaar in Khartoem. Vervolgens reisde u naar Libië. U werd er aanvankelijk door uw smokkelaar vastgehouden in afwachting dat u zich kon vrijkopen. Omdat u geen geld had en uit sympathie voor u, besloot uw smokkelaar u twee jaar na uw aankomst in Libië naar het UNHCR kamp in Gurji te brengen. U vertelde er minderjarig te zijn en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Omdat de procedure aansleepte diende u opnieuw een verzoek om internationale bescherming in en vertelde er dat u [A. M. A.] heette en meerderjarig was. Ook stelde u een zekere [A.], een Eritrese jongeman, voor als uw echtgenoot. Er werd u het vluchtelingenstatuut toegekend en beloofd u en [A.] als koppel naar Italië te hervestigen. De volgende maand werd u door een organisatie naar een opvangkamp in Tripoli gebracht. Na één maand in dat opvangkamp ging u samenwonen met vrienden die u er had leren kennen. U vond werk als dienstmeisje bij een plaatselijk gezin. U werd er het slachtoffer van seksueel misbruik door de eigenaar van de woning en werd zwanger. Rond 28 februari 2022 vloog u, via een hervestigingsprogramma van de UNHCR, naar Italië. Na uw landing in Rome werd u tien dagen in quarantaine geplaatst. Vervolgens werden u en [A.] door medewerkers van de UNHCR opgehaald en naar een dorp gebracht, waarvan u de naam niet meer kent. U werd er gehuisvest in een woning waar men u van voedingsmiddelen had voorzien. Toen jullie proviand op was wist u niet hoe u aan eten kon geraken. U ging naar de politie om jullie situatie uit te leggen. Uiteindelijk kreeg u te horen dat u in de plaatselijke supermarkt producten kon halen die voor jullie waren voorzien. Wanneer u meermaals navroeg wanneer u documenten zou ontvangen, kreeg u te horen dat u moest wachten tot alles geregeld was. Er werd u ook verteld dat u binnen de zes maanden uw documenten zou ontvangen en u elders kon vestigen. Intussen kreeg u een uitkering waarmee u zich kon onderhouden. U vond het verblijf in het dorp echter vervelend, de mensen onverschillig en wilde er snel weg. Daar u ongewenst zwanger was en met gezondheidsproblemen kampte vertelde u aan een medewerker van de UNHCR over uw situatie. Deze nam vervolgens contact op met paramedici die u kwamen ophalen en naar een ziekenhuis brachten. Uw zwangerschap werd er beëindigd. Eén maand na uw aankomst in Italië, besloot u om vanuit het ziekenhuis naar Rome te reizen. U nam hiervoor een trein. U had immers besloten om naar België door te reizen daar u vernam dat België voornamelijk aan vrouwen statuten geeft. Uiteindelijk bleef u één maand en twee weken in Rome, bij [G.], een Eritrese vrouw, die u via landgenoten aan het treinstation had leren kennen. Uiteindelijk verliet u rond april – mei 2022 Italië en reisde per vrachtwagen naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u per wagen naar België waar u op 13 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van de residentiekaart van uw vader; een verzoekschrift van uw advocaat met betrekking tot de Dublinprocedure; een bundel met medische verslagen van het RZ Tienen; een attest van een alfabetiseringscursus die u volgde in België; een mail voor een afspraak bij GAMS voorzien op 3 maart 2023. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw raadvrouw, mr. [V.], loco mr. [v. W.] een mail op 9 februari 2023 met daarin onvolledige afbeeldingen van schoolattesten op naam van [A. T. K./ K.], onvolledige afbeeldingen van schoolattesten op naam van “[T. T. A.]” en “[T. K.]” en onvolledige afbeeldingen van naamloze schoolrapporten met puntenscores.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden meer bepaald Eurodac Search Result -d.d. 13/05/2022 en informatie van het Italiaanse ministerie van binnenlandse zaken, afdeling burgerzaken, immigratie en asiel –d.d. 06/07/2022, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, meer bepaald werd u het vluchtelingenstatuut toegekend in Italië. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat u bij de Italiaanse autoriteiten werd geregistreerd als [A. M. A.], geboren op 12 mei 1996, in tegenstelling tot uw bewering bij de DVZ, dat u [A. T. K.] zou heten en geboren zou zijn op 5 december 1999. Het feit dat u in Italië internationale bescherming geniet onder de naam [A. M. A.] –een naam die u in Libië aan de UNHCR opgaf als zijnde uw naam (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS, p.16,17)- doet verder geen afbreuk aan de vaststelling aan het feit dat u vooralsnog internationale bescherming werd verleend.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde ontevredenheid over/ moeilijkheden op het vlak van hoe uw opvang was geregeld, de wachttijd om uw verblijfsdocumenten te verkrijgen en het regelen van medische zorg (notities CGVS, pp.20-26), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de

onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Uit uw verklaringen blijkt dat u op de luchthaven van Rome werd opgewacht door medewerkers van het UNHCR die u naar een plaats brachten waar u in quarantaine diende te gaan. Na deze verplichte afzondering werd u naar een dorp gereden –u kende er de benaming niet meer van (notities CGVS, p.20)-, waar een woonst ter uwer beschikking was gesteld en waar u terecht kon bij medewerkers van de overheid (notities CGVS, p.30). Deze woonst was volgens u bij aankomst voorzien van levensmiddelen. Verder blijkt uit uw uitleg dat eens de voorraad levensmiddelen op was u werd uitgelegd dat u boodschappen kon doen in de plaatselijke supermarkt die samenwerkte met de overheid (notities CGVS, p.20, 22,23). Uw opmerking niet tevreden zijn geweest hoe u in Italië ontvangen/opgevangen werd –u wilde niet in dat dorp verblijven (notities CGVS, p. 20,21)- en u van mening was dat er uw rechten niet waren gerespecteerd, daar u in het dorp niets om handen had en niet over een simkaart beschikte (notities CGVS, p.29), is verder een probleem van louter persoonlijke aard. Uit niets blijkt immers dat, eens u uw verblijfsdocumenten zou ontvangen –er werd u meegedeeld dat u hierop diende te wachten- (notities CGVS, p.26) u zich niet elders in Italië had kunnen vestigen en er uw leven uitbouwen. U verklaarde immers dat wanneer u de vraag stelde hoelang u in dat dorp diende te blijven: “...ze antwoordden dat eens ik de ID kaart en refugee paspoort (PP) zou ontvangen en een simkaart zou ik overal kunnen gaan wonen” (notities CGVS, p.24). Hierop gewezen merkte u verder nog enkel op: “Ja maar ik wilde niet wachten op mijn documenten daar, ik wilde daar niet zijn, ik was niet tevreden hoe ze ons er hadden behandeld” (notities CGVS, p.29). Uit het geheel van uw uitleg blijkt dan ook geenszins enige onwil of onmacht vanwege de Italiaanse autoriteiten om u als nieuwkomer te ondersteunen. Uw opmerking vanaf het begin niet in Italië te hebben willen blijven omdat u van een Tigrinya tolk op de luchthaven vernam dat als men binnen het jaar er geen werk vond, men zijn uitkering van de overheid zou verliezen en u daarom vreesde dakloos te worden (notities CGVS, p.30,31), is geen afdoende uitleg waarom het voor u –die voor uw komst naar Europa, zowel in Eritrea als Sudan en Libië steeds haar plan trok en werk vond (notities CGVS, p. 6,10,12,13)- onmogelijk zou zijn geweest om in Italië werk te zoeken en er uw leven uit te bouwen.

U toont dan ook in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u uiteindelijk zelf besloot om één maand na uw aankomst, het dorp te verlaten en naar Rome te trekken alvorens uw verblijfsdocumenten aan u werden bezorgd (notities CGVS, p.20,21), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw toenmalige problematische gezondheidstoestand –u verklaarde in Libië het slachtoffer te zijn geworden van seksueel misbruik en ten gevolge hiervan zwanger te zijn geweest (notities CGVS, p.11,12), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).] Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van de situatie die buiten uw wil was (zwangerschap na verkrachting in Libië), in Italië beroep kon doen op een medewerker van de UNHCR, aan wie u uw situatie uitlegde. Deze stelde u gerust en regelde ziekenvervoer voor u waarmee u naar een ziekenhuis werd gebracht –u weet niet meer waar dat ziekenhuis lag (notities CGVS, p.12)- voor onderzoek en verzorging (notities CGVS, p.23). U vertelde dat uw ongewenste zwangerschap er in overleg werd beëindigd (abortus) (notities CGVS, p. 33,34) –al gaf u aanvankelijk aan dat u in Italië een miskraam kreeg (notities CGVS, p. 11 en zie inhoud medische verslagen van RZ Tienen). Omdat uw raadvrouw mr. [V.] tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS benadrukte dat er rekening moest gehouden worden met uw kwetsbare profiel daar u tot op het heden medische en psychologische problemen zou kennen en er een opvolging door een psycholoog via GAMS opgestart ging worden –u legde van de regeling van deze afspraak een mail neer waarin staat dat u op 3 maart 2023 in hun bureau werd verwacht- dient te worden opgemerkt dat u tot op het heden geen enkel verslag overmaakte over deze opvolging, hoewel dat aan uw protection officer werd beloofd (notities CGVS, p.33). Hoe dan ook maakte u niet aannemelijk dat u voor deze medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen in Italië anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Nagegaan of u in Italië zijnde, voor uw psychologische moeilijkheden (via een medewerker van de UNHCR) een psycholoog zou hebben kunnen regelen, stelde u: “Niemand zou zich erom bekommeren, als het kon wel” (notities CGVS, p.33). Uw opmerking dat niemand zich om u zou bekommeren is echter louter hypothetisch te noemen, daar u aangaf in Italië nooit om een

gesprek met een psycholoog te hebben gevraagd en dat u dit enkel in België had geregeld. Nogmaals gevraagd waarom u van mening was dat men in Italië, waar u internationale bescherming geniet, bij een vraag om een gesprek met een psycholoog er niemand zich om u zou bekommeren, gaf u geen antwoord en herhaalde u enkel: "Voor mijn miskraam vertelde ik een medewerkster over mijn situatie, dus voor het kind was geaborteerd. Ze zei me, hoe komt dat, wie heeft je zwanger gemaakt, ik zei ik ben verkracht, ze zei maak je geen zorgen we gaan abortus doen, alles zal ok zijn." (notities CGVS, p.33).

De vaststelling dat u (relatief) korte tijd (na één maand) na de toekenning van de status de aan u toebedeelde woonst besloot te verlaten en naar Rome te trekken waar u wederom na relatief korte tijd (na één maand en twee weken) uit Italië bent vertrokken (notities CGVS, p.20,27), zonder uw verblijfsdocumenten af te wachten getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in deze lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit uw verdere verklaringen blijkt nochtans dat u op relatief makkelijke wijze contact legde met landgenoten en dat u via deze mensen zelfs een logeerplaats voor u zelf regelde in Rome alvorens u een reis plande om u met een vrachtwagen tot Frankrijk te laten brengen en verder een wagen regelde om naar België te komen, wat getuigt van een duidelijke zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (notities CGVS, p.30,31).

Wat betreft de opmerking van uw raadvrouw, mr. [V.], dat u momenteel niet over geldige verblijfsdocumenten in Italië beschikt (notities CGVS, p.34), dient het volgende te worden gesteld: Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopieën van schoolattesten, die verder onvolledig blijken en waarvan de authenticiteit niet kan worden nagezien, kunnen moeilijk als bewijs van uw werkelijke identiteit doorgaan daar de gegevens erin te verschillend zijn van uw verklaringen. Bovendien gaf u aan dat er op uw schoolattest/rapport een foutieve geboortedatum stond genoteerd (notities CGVS, p.34). U legde meer bepaald een attest neer waarop de naam [A. T. K.] staat vermeld en een ander onvolledig attest dat een foto bevat en waarop de naam [A. T. K.] staat. In dat laatste document is verder de geboortedatum 12/1/1999 vermeld, terwijl u bij de DVZ verklaarde op 5 december 1999 te zijn geboren (zie documenten 6 a en verklaringen DVZ d.d. 22/06/2022, vraag 4). Het feit dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog probeerde te stellen dat u geboren bent op 5 december 1991 is verbazingwekkend. Gewezen op uw verklaringen bij de DVZ hield u vol dat het 1991 diende te zijn (notities CGVS, p.4). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud besloot u dan alsnog uw verklaringen aan te passen en zei nerveus te zijn geweest. U gaf er dan aan dat uw geboortjaar alsnog 1999 moest zijn. Hoe dan ook, weerleggen deze argumenten de vaststelling dat u in Italië reeds internationale bescherming heeft verkregen, niet.

De overige door u neergelegde documenten, zijnde een schoolrapport/attest van uw broer [T.] –in het ene document staat vermeld dat het een document van [T. T. A.] is en in een andere [T. K.], en een residentiekaart op naam van [T. K. A.] –u gaf deze naam op als naam van uw vader- bevatten enkel de identiteitsgegevens van de betrokkenen, niets meer niets minder. Wat betreft het door u neergelegde attest van een alfabetiseringscursus die u in België volgde, dient te worden opgemerkt dat het privéleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal valt en u hiermee niet weerlegt dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië niet geëerbiedigd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij wil vooreerst opmerken dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar verhoogde kwetsbaarheid, hoewel deze niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Zo dient er aan herinnerd te worden dat ze twee jaar op illegale wijze in Soedan verbleef, vervolgens twee jaar in Libië en daar het slachtoffer werd van seksueel misbruik. Zij raakte naar aanleiding hiervan zwanger en pleegde abortus in Italië. Dergelijk parcours is bijzonder hard, zeker voor een alleenstaande jonge vrouw, waardoor een verhoogde kwetsbaarheid in haar hoofde kan worden aangenomen. Nochtans wordt in de bestreden beslissing geenszins met deze kwetsbaarheid rekening gehouden. De commissaris-generaal beperkt zich er toe te stellen dat er geen verslag werd overgemaakt van de psychologische begeleiding die opgestart zou worden bij GAMS. Hoewel de traumatiserende ervaringen een invloed hebben op haar psychische toestand en de mogelijkheid voor haar om een leven op te bouwen in Italië, waar de leefomstandigheden uiterst moeilijk zijn, zoals uit onderstaande informatie zal blijken. Er werd aan de verzoekende partij nog geen psychologisch attest overhandigd maar ze stelt dat ze het niet zal nalaten om een dergelijk attest aan de Raad over te maken indien zij hiervan in het bezit wordt gesteld. Hoe dan ook, gelet op het onbetwiste karakter van haar ervaringen, had de commissaris-generaal moeten onderzoeken in welke mate ze hiervoor begeleid zou kunnen worden in geval van terugkeer naar Italië. Nergens haalt de commissaris-generaal hierover algemene informatie aan in de bestreden beslissing terwijl nochtans uit deze informatie blijkt dat psychologische begeleiding in Italië amper beschikbaar en volledig ontoereikend is. In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat ze niet beschikt over een Italiaanse verblijfstitel en hier nooit over heeft beschikt, wat evenmin betwist wordt door de commissaris-generaal. Uit de algemene informatie blijkt dat de toegang tot de mentale gezondheidszorg afhankelijk is van het hebben van een geldige verblijfskaart, in die zin dat de hernieuwing van de Italiaanse “gezondheidskaart” afhangt van het hebben van een verblijfskaart. Bovendien zijn veel gezondheidsdiensten afhankelijk van het verblijfsadres dat gegeven werd naar aanleiding van de hernieuwing van de verblijfskaart. Bovendien blijkt volgens haar uit de algemene informatie dat de beschikbaarheid van mentale gezondheidszorg zeer beperkt is, zowel voor Italiaanse onderdanen als voor statushouders, omwille van het feit dat de investeringen in de publieke gezondheidssector vertraagd werden. Ze betoogt dat er ook sprake is van overbevolking en een gebrek aan personeel in de mentale gezondheidsinstellingen. Statushouders in Italië ondervinden verder een hele reeks obstakels met betrekking tot toegang tot de mentale gezondheidszorg, gaande van taalproblemen tot lange wachtlijsten en is er sprake van grote regionale verschillen. Ook wat betreft de tenlastenneming van de kosten gelinkt aan de mentale gezondheidszorg bestaan er veelvuldige obstakels. Om gratis medische bijstand te kunnen verkrijgen, dienen patiënten zich aan te sluiten bij de Nationale Gezondheidsdienst waaraan verschillende voorwaarden verbonden zijn. Ze verwijst vervolgens naar de voorwaarden die moeten worden vervuld opdat een statushouder zich in Italië zou kunnen aansluiten bij de Nationale Gezondheidsdienst. Ze stelt dat zonder verblijfskaart statushouders geen toegang tot medische zorg krijgen, buiten de dringende medische hulp, wat hen nog kwetsbaarder maakt. Gelet op het feit dat ze niet beschikt over een verblijfskaart, zal zij onmogelijk kunnen aansluiten bij de Nationale Gezondheidsdienst aangezien de voorwaarden het hebben van een verblijfskaart vereisen. Bovendien zal ze, ook al wordt haar nieuwe verblijfskaart uitgereikt, ook een woonplaats dienen te vinden. Dit is een zeer moeilijke taak, gelet op het feit dat ze over geen enkele inkomsten of spaargeld beschikt, dat zij enkel Tigrinya spreekt en slechts een klein beetje Engels en dat zij in het verleden volledig afhankelijk was van de hulp van UNHCR voor het vinden van onderdak. Deze hulp werd volledig geregeld op basis van een hervestigingsprogramma van UNHCR, waar zij vandaag de dag geen begunstigde meer van is, waardoor zij op deze hulp in de toekomst niet meer zal kunnen rekenen. Eveneens is ze een alleenstaande jonge vrouw met een verhoogde kwetsbaarheid. In het geval van terugkeer naar Italië loopt ze het risico niet te kunnen voorzien in haar basisbehoeften, laat staan in de medische kosten verbonden aan een psychologische of psychiatrische opvolging. Bij gebrek aan toegang tot de Nationale gezondheidszorg en bij gebrek aan inkomsten teneinde zelf de medische hulp te kunnen financieren, zal ze geen toegang krijgen tot de mentale gezondheidszorg, wat extreem nefast zal zijn voor haar mentale toestand. Bovenop de administratieve problemen waar ze geconfronteerd zal worden met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg, bestaan er zeer lange wachtlijsten waarbij ziektes die niet gezien worden als een prioriteit slechts na meer dan een jaar behandeld worden. Verder brengt ze naar voor dat ze niet de middelen heeft om zich tot de privésector te richten waardoor zij onderworpen zal worden aan de extreem lange wachttijden in de publieke sector en ze meent dat haar mentale gezondheidstoestand nog

meer achteruit zal gaan. Verder proberen bepaalde NGO's psychologische en psychische hulp te bieden maar deze kunnen onmogelijk tegemoetkomen aan de enorme vraag naar dergelijke hulp. Ze wil verder nog opmerken dat ze over geen enkel netwerk beschikt in Italië waardoor ze niet op de hulp van vrienden, kennissen of familieleden zal kunnen rekenen teneinde te voldoen aan haar behoeften op het vlak van mentale gezondheid. De commissaris-generaal haalt in de bestreden beslissing geen enkele informatie aan over de beschikbaarheid van psychologische hulp voor statushouders in Italië hoewel de commissaris-generaal op zich niet betwist dat ze kwetsbaar is.

2.3. Verder wil de verzoekende partij opmerken dat ze niet in het bezit is van een Italiaanse verblijfskaart en dat zij dergelijke kaart nooit heeft gehad. Ook dit wordt niet betwist door de commissaris-generaal. In het verleden werd haar verteld dat zij zes maanden zou moeten wachten op haar verblijfskaart en dit terwijl zij reeds internationale bescherming genoot in Italië. Een termijn van zes maanden is uitzonderlijk lang indien men niet beschikt over enig inkomen of enige manier om een menswaardig bestaan op te bouwen. Sterker nog, in het verleden kreeg zij bijstand van UNHCR maar indien zij op heden terugkeert naar Italië, zal zij geen toegang meer hebben tot deze bijstand, waardoor zij wel degelijk in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen in het geval van terugkeer naar Italië. De commissaris-generaal verwijst enkel naar haar ervaringen in Italië in het verleden maar onderzoekt op geen enkele wijze de situatie die zou bestaan indien zij zich vandaag de dag naar dit land zou begeven. Nochtans heeft het niet hebben van een geldige verblijfskaart een grote invloed op de leefomstandigheden waarin ze zal terechtkomen in Italië en dringt een onderzoek van dit element zich op. Uit de algemene informatie blijkt namelijk dat statushouders die een Italiaanse verblijfskaart willen bekomen of hernieuwen geconfronteerd worden met een hele reeks obstakels, bovenop de obstakels die bestaan op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg die hierboven werden uiteengezet. Zo moet er voor het afleveren van een verblijfskaart een domicilieadres gegeven worden. Indien er geen adres of een fictief adres wordt opgegeven dan wijst de *Questura* de aanvraag tot een verblijfskaart af. Volgens haar spreekt het voor zich dat ze bij een terugkeer naar Italië niet over een verblijfadres zal beschikken gelet op de problemen die er bestaan op het vlak van huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt en op het feit dat zij geen enkel sociaal netwerk heeft in Italië. Hoewel de Italiaanse wetgeving het opgeven van dergelijk domicilieadres niet vereist, wordt dit wel vereist in de praktijk, waardoor de aflevering van verblijfskaarten willekeurig is en er dus absoluut geen zekerheid bestaat dat ze over een verblijfskaart zal kunnen beschikken in Italië. Bovendien blijkt volgens haar uit de algemene landeninformatie dat het afleveren van een verblijfskaart maandenlang kan duren waarbij er geen zekerheid bestaat over de uitkomst van een dergelijke aanvraag. De informatie in objectieve landeninformatie bevestigen haar ervaringen. Gedurende zes maanden moest ze wachten op haar verblijfskaart wat een onredelijk lange termijn is. Gedurende verschillende maanden zal ze bijgevolg geconfronteerd worden met een hele reeks obstakels waaronder het gebrek aan toegang tot het Italiaanse gezondheidssysteem.

2.4. Ze voert verder aan dat statushouders die niet beschikken over een verblijfskaart geen toegang tot de arbeidsmarkt krijgen waardoor ze maandenlang niet over enige vorm van inkomsten zal beschikken en zodoende in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen in het geval van terugkeer naar Italië. De Italiaanse autoriteiten bieden enkel hulp voor de toegang tot de arbeidsmarkt aan statushouders die zich nog in opvangcentra bevinden. Ze heeft zich nooit in een dergelijk opvangcentrum bevonden en zal hier in de toekomst ook geen toegang tot hebben waardoor zij niet in aanmerking komt voor begeleiding op de arbeidsmarkt of enige integratiemaatregelen. Bovendien speelt het hebben van een sociaal netwerk in Italië een grote rol. Het spreekt voor zich dat ze niet beschikt over een dergelijk netwerk aangezien ze in Italië in een zeer afgelegen huis woonde en niet in contact stond met de Italiaanse gemeenschap. Bij een gebrek aan kennis van de Italiaanse taal en omwille van de nood om snel een job te vinden komen veel statushouders terecht in schrijnende situaties waarin zij formeel of soms illegaal werk verrichten. Ze wil verder wijzen op de moeilijkheden die statushouders ondervinden op het vlak van huisvesting. Ze zal, bij het gebrek aan enig sociaal netwerk en inkomen in Italië, beroep dienen te doen op sociale huisvesting. Het aantal plaatsen in sociale woningen is echter zeer beperkt en in 2021 waren er maar liefst 650 000 aanvragen hangende. Bovendien wordt er bij de toekenning van sociale woningen regelmatig rekening gehouden met de duur van het verblijf in Italië waardoor mensen die minder lang in het land verbleven hebben, minder kans maken op een sociale woning. Een dergelijke aanvraag tot sociale huisvesting zal opnieuw veel tijd in beslag nemen zodat ze gedurende deze periode op straat zal terechtkomen, zonder enige mogelijkheid om te werken en in haar basisbehoeften te voorzien. Ten slotte zijn de criteria voor toegang tot sociale huisvesting willekeurig, afhankelijk van elke regio en soms bijzonder verregaand, wat een bijkomende moeilijkheid uitmaakt voor haar. Zo kan het bijvoorbeeld zijn dat er criteria voldaan moeten worden van een doorlopend verblijf of werk in de regio. Indien ze geen toegang krijgt tot sociale huisvesting, zal ze moeten rekenen op de private huurmarkt. Uit de algemene informatie blijkt echter dat het vinden van een adequate woning sterk bemoeilijkt wordt door de weigerachtige houding van de verhuurders om hun woning te verhuren aan begunstigden van internationale bescherming. Zo worden migranten in het algemeen als risicovol gezien, als een probleem dat vermeden dient te worden. Ze stelt dat in het algemeen het Italiaanse huisvestingssysteem ontoereikend is en er bestaat een gebrek aan een structurele aanpak en aan coördinatie tussen de verschillende regio's. Hierdoor ondervinden statushouders

grote moeilijkheden op het vlak van huisvesting en dit geldt nog meer voor mensen die, zoals de verzoekende partij, nooit in het reguliere opvangsysteem hebben gezeten.

2.5. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze bij huidig verzoekschrift afdoende heeft aangetoond dat ze in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen in het geval van terugkeer naar Italië, aangezien ze onmogelijk of zeer moeilijk zelfstandig haar rechten zal kunnen laten gelden.

2.6. De verzoekende partij vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

3. De aanvullende nota

3.1. Als antwoord op 's Raads beschikking op grond van 39/62 van de Vreemdelingenwet brengt de verzoekende partij "*Country Report: Italy. Update 2022*" van 31 mei 2023 bij.

3.2. Op 20 augustus 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar het volgende rapport en er de weblink bij vermeldt:

- "*Country Report: Italy. Update 2023*" van 10 oktober 2024.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) *er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; (...)*"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

4.3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *" Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekende partij. Ze voegt hier verder aan toe dat ze twee jaar op illegale wijze in Soedan heeft verbleven en vervolgens twee jaar in Libië. Ze stelt dat ze in Libië het slachtoffer werd van seksueel misbruik. Ten gevolge van dit misbruik raakte ze zwanger en pleegde zij abortus in Italië. Ze meent dat een dergelijk parcours bijzonder hard is, zeker voor een alleenstaande jonge vrouw, waardoor een verhoogde kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij kan worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat ze stelt in het verzoekschrift, geen medische documenten toevoegt waaruit haar psychische toestand of psychische problematiek naar voren komt. Hoewel haar seksueel misbruik niet wordt betwist door de commissaris-generaal, staaft ze dus op geen enkel moment haar psychologische problematiek of wat de gevolgen zijn van haar psychische problematiek op het verloop van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Ze doet ook geen enkele moeite in het verzoekschrift om te verduidelijken welke procedurele noden ze heeft, welke steunmaatregelen de commissaris-generaal haar zou moeten verlenen tijdens het persoonlijk onderhoud of wat de gevolgen zijn van het ontbreken van deze procedurele maatregelen op het verloop van het persoonlijk onderhoud. Bovendien vraagt de commissaris-generaal aan het begin van het persoonlijk onderhoud of ze moreel en fysiek in staat is om het persoonlijk onderhoud te voeren en of er zaken zijn waar de commissaris-generaal rekening mee dient te houden. De verzoekende partij beantwoordt deze beide vragen negatief (NPO, p.2).

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.4. Beoordeling

4.4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

4.4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië, waar ze werd erkend als vluchteling.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

4.4.3. In dit kader wijst de Raad er nog op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in de onmogelijkheid zal zijn om haar verblijfsvergunning te bekomen.

Zo stelt de verzoekende partij in het verzoekschrift dat ze niet over een geldige verblijfsvergunning beschikt en dat ze in het verleden zes maanden diende te wachten op een verblijfsvergunning. Dit is echter een blote bewering. De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze inderdaad zes maanden diende te wachten vooraleer ze een verblijfsvergunning zou bekomen (NPO, p.29) maar verklaart ook dat ze slechts anderhalve maand in Italië gebleven is vooraleer ze naar België is afgereisd (NPO, p.30). Ze kan dus geenszins echt weten of ze effectief zes maanden diende te wachten vooraleer ze een verblijfsvergunning zou bekomen.

De verzoekende partij stelt verder dat om een verblijfskaart te bekomen ze een domicilieadres moet opgeven. Aangezien ze hier niet over beschikt, zal ze volgens haar geen verblijfskaart kunnen bekomen. In de bijgebrachte landeninformatie wordt uitdrukkelijk aangegeven dat het ministerie van Binnenlandse Zaken al in 2015 een circulaire uitgebracht heeft, waarin wordt opgemerkt dat de wet niet vereist dat personen met internationale bescherming een certificaat van geregistreerd adres moeten toevoegen bij de aanvraag voor de afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning. In plaats daarvan wordt een verklaring van de persoon

met betrekking tot hun woonplaats als voldoende beschouwd. Tegelijkertijd verduidelijkt het ministerie dat fictieve/virtuele verblijfplaatsen moeten worden aanvaard als bewijs van de woonplaats wanneer de *Questura* het om veiligheidsredenen nodig acht om kennis te hebben van de woonplaats van personen die internationale bescherming genieten. Op 25 juni 2019 aanvaardde de burgerlijke rechtbank van Rome het dringende beroep van een Afghaanse begunstigde van subsidiaire bescherming, wiens verzoek tot verlenging van de verblijfsvergunning door de *Questura* van Rome was afgewezen wegens het ontbreken van een echt bewijs van woonplaats, aangezien de aanvrager bij zijn verlengingsverzoek een virtueel bewijs van woonplaats had gevoegd, en de onmiddellijke afgifte van de verblijfsvergunning gelastte (AIDA, Country Report: Italy-update 2023, juli 2024, p.222). Verder was de verzoekende partij in het verleden steeds in staat om huisvesting in Italië te bekomen. Zo heeft ze een huis toegewezen gekregen toen ze een eerste maal in Italië aankwam en heeft ze kunnen verblijven bij een Eritrese vrouw in Rome (NPO, p.21 en p.27). Ze toont niet aan dat ze hier niet langer terecht zou kunnen of niet meer in staat zou zijn om bij een eventuele terugkeer in Italië huisvesting te bekomen.

4.4.4. Uit de door commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat ze niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.4.5. Daarnaast dient de Raad na te gaan of de verzoekende partij geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in haar hoofd een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een “bijzondere kwetsbaarheid” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “Algemene bepalingen” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt: “3. *Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.*”

Bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” waardoor het als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt is de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigten van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofd een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, een begrip dat datzelfde Hof dus niet nader heeft toegelicht waardoor elk dossier steeds op individuele basis op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: “ De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw toenmalige problematische gezondheidstoestand –u verklaarde in Libië het slachtoffer te zijn geworden van seksueel misbruik en ten gevolge hiervan zwanger te zijn geweest (notities CGVS, p.11,12), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).] Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van de situatie die buiten uw wil was (zwangerschap na verkrachting in Libië), in Italië beroep kon doen op een medewerker van de UNHCR, aan wie u uw situatie uitlegde. Deze stelde u gerust en regelde ziekenvervoer voor u waarmee u naar een ziekenhuis werd gebracht –u weet niet meer waar dat ziekenhuis lag (notities CGVS, p.12)- voor onderzoek en verzorging (notities CGVS, p.23). U vertelde dat uw ongewenste zwangerschap er in overleg werd beëindigd (abortus) (notities CGVS, p. 33,34) –al gaf u aanvankelijk aan dat u in Italië een miskraam kreeg (notities CGVS, p. 11 en zie inhoud medische verslagen van RZ Tienen). Omdat uw raadvrouw mr. [V.] tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS benadrukte dat er rekening moest gehouden worden met uw kwetsbare profiel daar u tot op het heden medische en psychologische problemen zou kennen en er een opvolging door een psycholoog via GAMS opgestart ging worden –u legde van de regeling van deze afspraak een mail neer waarin staat dat u op 3 maart 2023 in hun bureau werd verwacht- dient te worden opgemerkt dat u tot op het heden geen enkel verslag overmaakte over deze opvolging, hoewel dat aan uw protection officer werd beloofd (notities CGVS, p.33). Hoe dan ook maakte u niet aannemelijk dat u voor deze medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen in Italië anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Nagegaan of u in Italië zijnde, voor uw psychologische moeilijkheden (via een medewerker van de UNHCR) een psycholoog zou hebben kunnen regelen, stelde u: “Niemand zou zich erom bekommeren, als het kon wel” (notities CGVS, p.33). Uw opmerking dat niemand zich om u zou bekommeren is echter louter hypothetisch te noemen, daar u aangaf in Italië nooit om een gesprek met een psycholoog te hebben gevraagd en dat u dit enkel in België had geregeld. Nogmaals gevraagd waarom u van mening was dat men in Italië, waar u internationale bescherming geniet, bij een vraag om een gesprek met een psycholoog er niemand zich om u zou bekommeren, gaf u geen antwoord en herhaalde u enkel: “Voor mijn miskraam vertelde ik een medewerkster over mijn situatie, dus voor het kind was geaborteerd. Ze zei me, hoe komt dat, wie heeft je zwanger gemaakt, ik zei ik ben verkracht, ze zei maak je geen zorgen we gaan abortus doen, alles zal ok zijn.” (notities CGVS, p.33).”

Tot op heden heeft de verzoekende partij geen enkel verslag bijgebracht van haar psychologische opvolging en eventuele behandeling. Er wordt geenszins betwist dat de verzoekende partij verkracht werd, doch toont zij hiermee niet aan dat zij heden in behandeling is voor haar mentale problematiek en wat haar psychische problemen precies inhouden.

In de mate dat verdere opvolging daadwerkelijk noodzakelijk is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Italië geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar ze stelt dat ze geen psychologische hulp zou kunnen bekomen en zich niet zou kunnen aansluiten bij de Italiaanse gezondheidszorg omdat ze niet beschikt over een Italiaanse verblijfstitel. Hierboven werd immers reeds gesteld dat ze wel degelijk in de mogelijkheid is om een domicilieadres te bekomen en haar verblijfsvergunning aan te vragen of te verlengen. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat ze niet concreet aantoont dat de mogelijkheden of beperkingen voor het bekomen van medische hulp, zoals het bestaan van lange wachttijden, anders zijn dan waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd worden. Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat ze enige moeite heeft gedaan om psychologische hulp te bekomen in Italië. Ze stelt immers in Italië nooit naar de hulp van een psycholoog te hebben gevraagd (NPO, p.33). Ze verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat niemand er zich over haar zou bekommeren (NPO, p.33). Dit is echter een blote bewering die op geen enkel moment wordt gestaafd door enige bijkomende verklaring of stuk. Overigens kan uit haar verklaringen niet worden afgeleid dat deze psychologische problemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoekende partij brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale

bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

Uit de gedragingen van de verzoekende partij blijkt verder dat zij geenszins de intentie had om in Italië een duurzaam bestaan op te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Zo is ze volgens haar verklaringen slechts anderhalve maand in Italië gebleven (NPO, p.30) en vervolgens naar België afgereisd omdat ze had gehoord dat België vooral een statuut aan vrouwen gaf (NPO, p.27). Hieruit kan niet blijken dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om een leven in Italië op te bouwen, de taal te leren of een sociaal netwerk rond zich te vormen. Ze kan zich dan ook niet op het gebrek hieraan beroepen om te stellen dat ze hierdoor niet eenvoudig werk zou kunnen vinden bij een eventuele terugkeer naar Italië.

Het HvJ oordeelt stelselmatig met betrekking tot artikel 4 van het Handvest dat dit *“artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend.”* (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, pt 91)

Inzake de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid om tot een mogelijke behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest te concluderen, heeft het HvJ in het arrest Ibrahim geoordeeld dat: *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”* (HvJ (grote kamer) 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt 90)

In punt 92 van het Jawo-arrest, waarnaar in het zojuist geciteerde uittreksel wordt verwezen, wordt het volgende bepaald *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).”* (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland, pt. 92)

Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat *“Les Etats doivent notamment prendre en considération l’article 3 de la Convention, qui consacre l’une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d’autres, Labita c. Italie [GC], n° 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)”* (eigen onderlijnen) (vrije vertaling: “De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer”; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, requête n° 30696/09, pt 218).

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het Hof in zijn arrest in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, requête n° 30696/09, pt punten 259 e.v.), zich diende uit te spreken over een grief op grond van artikel 3 van het EVRM omwille van de levensomstandigheden van een verzoeker in Griekenland (punten 235 e.v. van het arrest). In wezen klaagde de verzoeker in deze zaak over de moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich als aanvrager van internationale bescherming in Griekenland had bevonden, nadat hij, bij gebrek aan concrete informatie van de Griekse autoriteiten, gedwongen was geweest om maandenlang in een park in Athene te leven. De Griekse regering voerde aan dat *“la situation dans laquelle le requérant s’est trouvé à la suite de sa mise en liberté n’est que le résultat de ses propres choix et de sa propre négligence. Le requérant a choisi d’investir ses ressources dans la fuite du pays plutôt que dans un logement”* et que *“dans cette situation, il appartenait au requérant de se manifester et de montrer son intérêt pour améliorer sa situation matérielle. Or tout son parcours en Grèce a prouvé qu’il ne souhaitait pas y rester”* (vrije vertaling: “De situatie waarin verzoeker zich na zijn vrijlating bevond uitsluitend het gevolg was van zijn eigen keuzes en nalatigheid. Verzoeker heeft ervoor gekozen zijn middelen te investeren in het ontvluchten van het land in plaats van in huisvesting” en dat “het in deze situatie aan verzoeker was om zich kenbaar te maken en zijn belangstelling voor verbetering

van zijn materiële situatie te tonen. Zijn gehele verblijf in Griekenland heeft echter aangetoond dat hij daar niet wilde blijven.”) (punten 240 en 242)

Gelet op de situatie die destijds in Griekenland bestond voor personen die om internationale bescherming verzochten, met name dat hun situatie gekenmerkt was door *“notoire qu’un demandeur d’asile de sexe masculin et d’âge adulte n’a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d’accueil et que d’après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d’asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l’instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés”* (vrije vertaling: “het is bekend dat een volwassen mannelijke asielzoeker vrijwel geen kans maakt op een plaats in een opvangcentrum en dat volgens een onderzoek dat tussen februari en april 2010 is uitgevoerd, alle “Dublin”-asielzoekers die door de UNHCR zijn ondervraagd dakloos waren. Als gevolg hiervan woont een groot aantal van hen, net als de asielzoeker, in parken of leegstaande gebouwen”; punt 258), wees het EHRM op de moeilijkheden in het opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming om te concluderen dat de Griekse autoriteiten, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze verzoekers en de algemene situatie in hun opvangsysteem, in dit geval artikel 3 van het EVRM hadden geschonden. Inzake de opvang heeft het EHRM onder meer geoordeeld dat *“les données précitées sur la capacité d’accueil relativisent l’argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l’origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d’asile en Grèce, la Cour est d’avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d’attendre que le requérant prenne l’initiative de s’adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ses besoins essentiels”* (vrije vertaling: “Bovenvermelde gegevens over de opvangcapaciteit relativeren het argument van de regering dat verzoekers passiviteit aan de basis lag van zijn situatie. Hoe dan ook, gelet op de bijzondere en beruchte onzekerheid en kwetsbaarheid van asielzoekers in Griekenland, is het Hof van oordeel dat de Griekse autoriteiten er niet mee konden volstaan te wachten tot verzoeker het initiatief nam om zich tot het hoofdbureau van politie te wenden om in zijn basisbehoeften te voorzien”) en inzake de toegang tot de arbeidsmarkt *“Il n’apparaît pas non plus à la Cour que la possession d’une carte rose ait été ou ait pu être d’une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d’asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d’essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés que, pratiquement, l’accès au marché du travail comporte tant d’obstacles administratifs qu’il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphes 160 et 172 ci-dessus). A cela s’ajoutent les difficultés personnelles dues à l’absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l’absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique”* (points 259 et 261 de l’arrêt précité), (vrije vertaling: “Het Hof komt evenmin tot de conclusie dat het bezit van een roze kaart voor verzoeker van enig praktisch nut was of had kunnen zijn. Weliswaar bepaalt de wet dat asielzoekers die in het bezit zijn van een roze kaart toegang hebben tot de arbeidsmarkt, hetgeen verzoeker in staat zou hebben gesteld om te proberen een einde te maken aan zijn situatie en in zijn basisbehoeften te voorzien. Ook hier blijkt uit de geraadpleegde verslagen dat de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk met zoveel administratieve belemmeringen gepaard gaat dat dit niet als een realistisch alternatief kan worden beschouwd. (punten 160 en 172 hierboven)

Daarbij komen nog de persoonlijke moeilijkheden die te wijten zijn aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal bij verzoeker en het ontbreken van enig ondersteunend netwerk, alsmede de algemene context van economische crisis” (punten 259 en 261 van bovengenoemd arrest), om te concluderen dat *“Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci-dessus), la Cour est d’avis qu’elles n’ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d’asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s’est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d’aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d’un traitement humiliant témoignant d’un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d’angoisse ou d’infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d’existence, combinées avec l’incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l’absence totale de perspective de voir sa situation s’améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l’article 3 de la Convention”* (vrije vertaling: “In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen die op de Griekse autoriteiten rusten krachtens de richtlijn opvangvoorzieningen (punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij niet naar behoren rekening hebben gehouden met verzoekers kwetsbaarheid als asielzoeker en dat zij door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij zich maandenlang bevond, levend op straat, zonder middelen van bestaan, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan die getuigde van gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft opgeroepen die tot wanhoop konden leiden. Hij is van mening dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste drempel van ernst hebben bereikt.”) (punt 263 van voormeld arrest)

Bij gebreke van systematische of fundamenteel tekortkomingen of van tekortkomingen die bepaalde groepen van personen treffen, is de Raad verplicht rekening te houden met de specifieke kenmerken van verzoekers individuele situatie tijdens zijn verblijf in Griekenland, teneinde vast te stellen of hij zich buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bevond die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

Bij het beoordelen van de eigen situatie van de verzoekende partij, is het niettemin nodig om rekening te houden met de landeninformatie met betrekking tot de situatie voor statushouders in Italië.

In casu hebben de Italiaanse overheden zich allesbehalve onverschillig gedragen tegenover de verzoekende partij tijdens haar verblijf aldaar. Zo stelt de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde ontevredenheid over/ moeilijkheden op het vlak van hoe uw opvang was geregeld, de wachttijd om uw verblijfsdocumenten te verkrijgen en het regelen van medische zorg (notities CGVS, pp.20-26), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Uit uw verklaringen blijkt dat u op de luchthaven van Rome werd opgewacht door medewerkers van het UNHCR die u naar een plaats brachten waar u in quarantaine diende te gaan. Na deze verplichte afzondering werd u naar een dorp gereden –u kende er de benaming niet meer van (notities CGVS, p.20)-, waar een woonst ter uwer beschikking was gesteld en waar u terecht kon bij medewerkers van de overheid (notities CGVS, p.30). Deze woonst was volgens u bij aankomst voorzien van levensmiddelen. Verder blijkt uit uw uitleg dat eens de voorraad levensmiddelen op was u werd uitgelegd dat u boodschappen kon doen in de plaatselijke supermarkt die samenwerkte met de overheid (notities CGVS, p.20, 22,23). Uw opmerking niet tevreden zijn geweest hoe u in Italië ontvangen/opgevangen werd –u wilde niet in dat dorp verblijven (notities CGVS, p. 20,21)- en u van mening was dat er uw rechten niet waren gerespecteerd, daar u in het dorp niets om handen had en niet over een simkaart beschikte (notities CGVS, p.29), is verder een probleem van louter persoonlijke aard. Uit niets blijkt immers dat, eens u uw verblijfsdocumenten zou ontvangen –er werd u meegedeeld dat u hierop diende te wachten- (notities CGVS, p.26) u zich niet elders in Italië had kunnen vestigen en er uw leven uitbouwen. U verklaarde immers dat wanneer u de vraag stelde hoelang u in dat dorp diende te blijven: “...ze antwoordden dat eens ik de ID kaart en refugee paspoort (PP) zou ontvangen en een simkaart zou ik overal kunnen gaan wonen” (notities CGVS, p.24). Hierop gewezen merkte u verder nog enkel op: “Ja maar ik wilde niet wachten op mijn documenten daar, ik wilde daar niet zijn, ik was niet tevreden hoe ze ons er hadden behandeld” (notities CGVS, p.29). Uit het geheel van uw uitleg blijkt dan ook geenszins enige onwil of onmacht vanwege de Italiaanse autoriteiten om u als nieuwkomer te ondersteunen. Uw opmerking vanaf het begin niet in Italië te hebben willen blijven omdat u van een Tigrinya tolk op de luchthaven vernam dat als men binnen het jaar er geen werk vond, men zijn uitkering van de overheid zou verliezen en u daarom vreesde dakloos te worden (notities CGVS, p.30,31), is geen afdoende uitleg waarom het voor u –die voor uw komst naar Europa, zowel in Eritrea als Sudan en Libië steeds haar plan trok en werk vond (notities CGVS, p. 6,10,12,13)- onmogelijk zou zijn geweest om in Italië werk te zoeken en er uw leven uit te bouwen.” Hieruit blijkt dus geenszins dat de Italiaanse overheden onverschillig tegenover haar situatie en persoon stonden waardoor ze in een situatie van materiële deprivatie terecht kwam.*

Verder beschikt de verzoekende partij over een hoge mate van zelfredzaamheid. Zo stelt de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing: *“De vaststelling dat u (relatief) korte tijd (na één maand) na de toekenning van de status de aan u toebedeelde woonst besloot te verlaten en naar Rome te trekken waar u wederom na relatief korte tijd (na één maand en twee weken) uit Italië bent vertrokken (notities CGVS, p.20,27), zonder uw verblijfsdocumenten af te wachten getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in deze lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit uw verdere verklaringen blijkt nochtans dat u op relatief makkelijke wijze contact legde met landgenoten en dat u via deze mensen zelfs een logeerplaats voor u zelf regelde in Rome alvorens u een reis plande om u met een vrachtwagen tot Frankrijk te laten brengen en verder een wagen regelde om naar België te komen, wat getuigt van een duidelijke zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (notities CGVS, p.30,31).”* Uit haar verklaringen blijkt niet, noch maakt ze dit aannemelijk in haar verzoekschrift, dat ze op heden niet meer over deze zelfredzaamheid beschikt waardoor ze niet in staat zou zijn om bij een eventuele terugkeer in haar levensonderhoud te voorzien of in een situatie van materiële deprivatie zou terecht komen.

Ze kan zich niet beroepen op het gebrek aan een verblijfskaart, een sociaal netwerk en een gebrekkige kennis van de Italiaanse taal waardoor ze geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Er dient te worden herhaald dat hierboven reeds werd geoordeeld dat de verzoekende partij in de mogelijkheid is om een domicilieadres en verblijfsvergunning te bekomen. Verder kan van een begunstigde van internationale bescherming worden verwacht dat om de rechten die verbonden zijn aan zijn status af te dwingen en een leven in het land waar hij zijn status heeft verkregen uit te bouwen. Een dergelijke inspanning blijkt niet uit de verklaringen van de verzoekende partij.

Ten slotte stelt de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing: *“De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopieën van schoolattesten, die verder onvolledig blijken en waarvan de authenticiteit niet kan worden nagetrokken, kunnen moeilijk als bewijs van uw werkelijke identiteit doorgaan daar de gegevens erin te verschillend zijn van uw verklaringen. Bovendien gaf u aan dat er op uw schoolattest/rapport een foutieve geboortedatum stond genoteerd (notities CGVS, p.34). U legde meer bepaald een attest neer waarop de naam [A. T. K.] staat vermeld en een ander onvolledig attest dat een foto bevat en waarop de naam [A. T. K.] staat. In dat laatste document is verder de geboortedatum 12/1/1999 vermeld, terwijl u bij de DVZ verklaarde op 5 december 1999 te zijn geboren (zie documenten 6 a en verklaringen DVZ d.d. 22/06/2022, vraag 4). Het feit dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog probeerde te stellen dat u geboren bent op 5 december 1991 is verbazingwekkend. Gewezen op uw verklaringen bij de DVZ hield u vol dat het 1991 diende te zijn (notities CGVS, p.4). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud besloot u dan alsnog uw verklaringen aan te passen en zeer nerveus te zijn geweest. U gaf er dan aan dat uw geboortjaar alsnog 1999 moest zijn. Hoe dan ook, weerleggen deze argumenten de vaststelling dat u in Italië reeds internationale bescherming heeft verkregen, niet.*

De overige door u neergelegde documenten, zijnde een schoolrapport/attest van uw broer [T.] –in het ene document staat vermeld dat het een document van [T. T. A.] is en in een andere [T. K.], en een residentiekaart op naam van [T. K. A.] –u gaf deze naam op als naam van uw vader- bevatten enkel de identiteitsgegevens van de betrokkenen, niets meer niets minder. Wat betreft het door u neergelegde attest van een alfabetiseringscursus die u in België volgde, dient te worden opgemerkt dat het privéleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal valt en u hiermee niet weerlegt dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië niet geëerbiedigd worden.” De verzoekende partij tracht deze motivering op geen enkele wijze te weerleggen. Ze wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is.

Hoewel de draagwijdte van de notie “persoonlijke keuzes” moet worden gerelativeerd in het licht van de situatie voor statushouders in Italië, kan dit geen afbreuk doen aan hetgeen *supra* wordt vastgesteld, met name dat de verzoekende partij geen ernstige pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren en dat zij evenmin concreet betwist dat uit haar houding en handelen blijkt dat zij geenszins van plan was om in Italië een leven op te bouwen.

Waar de verzoekende partij onder verwijzing van algemene landeninformatie nog stelt dat zij bij terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een erbarmelijk situatie, toont zij niet *in concreto* aan dat zij zal terechtkomen in een toestand van verregerende materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van de verzoekende partij niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die zij in Italië zou ondervinden, gelijkstaan met een *“situatie van onmenselijke behandeling”*. Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft de verzoekende partij internationale bescherming verkregen in Italië dat als

EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan de verzoekende partij gebruik kan maken. Noch uit haar gehoor noch in het verzoekschrift of het betoog ter terechtzitting blijken concrete en ernstige stappen die zij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in Italië alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de bescherming die haar in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft de verzoekende partij aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië, dat de bescherming die haar in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Italië reeds werd toegekend.

4.4.6. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van de rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

4.4.7. Aangezien aan de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van

de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS